

Adults en acció

Nº 33 Març 2012 Associació Zitzània

Opina!

digues-hi la teva!

Explica't!

Fes sentir la teva veu!

Aquest és el teu espai!!

índex

Editorial	3
El cafè	4
L'hora de les emocions	10
L'anècdota de la meua vida	11
Activitats de l'escola	15
Temps de tradicions	17
Racó literari	21
Sota la palmera	32
Associació Zitzània	35

editorial

Un cop més arriba la revista. La primera d'un any que es preveu força difícil; sembla que últimament la vida s'ha convertit en una mena de cursa d'obstacles que no s'acaba mai. Malgrat tot, entre obstacle i obstacle, de vegades val la pena parar-se i veure que també hi ha floretes pel camí.

La nostra escola és i vol ser una d'aquestes floretes que et permeti afrontar aquests obstacles amb creativitat. El primer ingredient, el tenim tots a l'abast: poder parlar, compartir i aprendre amb la satisfacció que això ens aporta. Si qualsevol de nosaltres mira enrere, mira cap a un moment on no tenia això, com ho veu?... Segur, segur que la majoria se sent amb més recursos ara que abans, fins i tot per ser més creatius, per trobar més solucions, per fer pinya.

Des de la revista volem ser un testimoni de les xarxes que a l'escola teixim entre tots i de les que us en deixem una mostra aquí. Val la pena anar insistint, cultivar més floretes i tenir sempre present que tirar endavant és possible i, que en gran mesura, depèn de nosaltres.

Salut Llonch
Comissió de Revista

El café

NUEVO ORDEN ECONÓMICO

Europa, febrero 2012. Propongo un ejercicio de imaginación: Ya se ha conseguido el objetivo de la crisis, provocada y consentida para la vuelta al redil del pueblo y lograr el mantenimiento del poder económico y político. Los trabajadores, clase media incluida, se habían instalado en unas cotas de bienestar más altas de lo aconsejable. Se imponía un poco de sensatez, para volver a tener una sociedad equilibrada, en la que cada uno ocupara su lugar, renovando el interés por el trabajo y el miedo a perderlo. Era necesario retroceder varios decenios en materia de avances sociales y necesitábamos algo fuerte, una explosión no social, por supuesto. Y para eso están las burbujas, algo sólido, ¡qué mejor que una burbuja de ladrillos!

Ahí estamos. Hemos caído de rodillas, pues es imposible la existencia del señor sin la propia existencia del esclavo. Siempre ha sido así y no puede ser de otro modo. Forma parte de nuestra condición humana. Y el esclavo se había salido de madre.

Hemos llegado hasta aquí mediante un plan perfecto, y con la ayuda inestimable del pueblo llano y de su afán de poseer más de lo que necesita para ser feliz. Sabemos que los señores que manejan el guiñol no son los políticos, pobres marionetas. No es posible creer que los que tienen en sus manos la administración de los Estados no pudieran prever las consecuencias de lo que se avecinaba, permitiendo que los déficits de las familias y de los propios Estados ahogaran su supervivencia; es inconcebible tal grado de estupidez. Para ver que una vivienda no debe construirse si no se puede pagar no es necesario ser premio Nobel. Y si el político carece de sentido de la realidad, ¿dónde estaban los asesores? En nuestro caso, ¿podía Zapatero frenar la especulación, sin salirse del guiñón? ¿Que habría pasado con los créditos que los bancos no habrían podido dar y con los intereses de las grandes constructoras? Y al final, ¿quién pierde su dinero y se arruina para toda su miserable vida?

Ahora el miedo y la precariedad hacen el resto. El instinto de supervivencia es más fuerte que la solidaridad, nos convierte en animales, pues es la vida lo que está en juego. Ya podemos empezar de nuevo, haciendo lo que se debe hacer, muy pronto. Faltan cuatro arreglillos en el traje, unos ajustes por aquí, unos recortes por allá.

Preveo que este mismo año empezaremos a ver cosas interesantes. Como el consumo no puede pararse y ya tendremos los salarios y los negocios de los pequeños empresarios, comercio incluido, bastante empobrecidos, hay que hacer algo para animar el consumo. Poner a consumir a la gente que ahora no puede, es decir, crear puestos de trabajo, pero bajo control, pues ahora los tenemos cogidos por donde más duele. Con el nuevo reglamento. O sea, que vamos a potenciar las infraestructuras, por ejemplo, el corredor mediterráneo, pues ahí no necesitamos especialidad y cabe esa población sin preparación que teníamos en la construcción de viviendas invendibles. Poca cosa se puede hacer en la agricultura y en el turismo para esta pobre gente. La industria con mano de obra

confección, calzado...), la tenemos ya hundida.

Nos quedan los jóvenes. De momento tienen los padres, pero sólo durante unos años. Esto es macroeconomía, señores, los casos particulares, no los podemos abordar, faltaría más, pues tenemos que velar por los intereses de la mayoría del pueblo. Muchos se van, preparados en universidades públicas, una lástima de dinero empleado para que Alemania los emplee sin coste alguno. Por eso ahora intentaremos que los que vayan a la universidad se puedan quedar aquí, por lo que interesan universidades privadas. Así sólo llegarán los que realmente puedan. A los otros, los iremos preparando para la sociedad del futuro. Necesitamos reducir la dependencia energética y tenemos sol y viento. Sabemos que en este campo de las energías renovables podemos ser fuertes.

Y la mujer también ha llegado demasiado lejos. Hay que devolverles el instinto maternal, pues ¿quién cuidará de los ancianos? Su biología y su cerebro todavía están estructurados para cumplir esa misión. El Estado no puede cargar con todo!! Para ello crearemos unos centros de acogida, autogestionados con los ingresos de los internos, donde se podrán emplear mayoritariamente, y que también podrán servir de guarderías, pudiendo los mayores cumplir el encomiable papel de abuelo, sea natural o vocacional. Conseguiremos una sociedad más equilibrada.

Hemos perdido unos años, podríamos haber empezado diez años atrás, pero hemos hecho limpieza. Sometidos los mediterráneos más díscolos, tenemos nuevas oportunidades de negocio. Y tendremos tiempo de preparar a los que nos han de relevar cuando sea necesario poner orden de nuevo.

Nos han jodido bien, amigos. ¿No os queda una sensación de impotencia en el cuerpo? No es difícil describir esta situación, sí lo es reflexionar sobre la posibilidad de que no vuelva a ocurrir. Se aceptan propuestas.

Juan F. García Rodríguez
Anglès Funcional Matí

APUJADES DELS IMPOSTOS = BAIXADA DE L'ESTAT DEL BENESTAR

Els partits majoritaris a Espanya que donen suport a les retallades utilitzen constantment l'argument del tipus que la culpa de les retallades la tenen altres, en altres països, i no el nostre país. Així desvien les responsabilitats. Tanmateix, aquests anys els nostres polítics han fet immensos malbarataments en infraestructures públiques infrautilitzades.

Les solucions econòmiques que estan implementant representen la major reducció de l'Estat del benestar social espanyol en els 33 anys de democràcia. Aquestes retallades, les està fent el govern central, així com gran nombre de governs autonòmics, i són particularment accentuades a Catalunya.

Els nostres líders han buscat una solució alternant una retallada amb una apujada d'impostos, però a cap governant no l'he sentit parlar gaire de les repercussions de la situació econòmica actual en les persones ni de les angoixes, de les nits sense dormir, de les desestructuracions familiars, de les frustracions davant la dificultat de trobar feina. En definitiva, no pensen en les persones ni en la seva devaluació com a éssers humans.

Ángel Vega Rodríguez
GES I Vespre

LA REVOLUCIÓ A LA MEDITERRÀNIA

La "Primavera Àrab" es va tenir de sang: el 4 de gener del 2011 va esclatar a Tunísia l'anomenada "Primavera Àrab" quan el jove Mohammad Bouazizi, un universitari que es va immolar després que la policia li confiscés per enèsima vegada les verdures i hortalisses que ell venia sense permís per guanyar-se la vida i mantenir la seva família. Així, doncs, el van convertir en un màrtir i ja és conegut com el "Pare de la Revolució Tunisenca". Va rebre, juntament amb altres dissidents, el premi Sajarov pel seu important paper. A tots aquests esdeveniments va seguir un tsunami de protestes a diferents països dels voltants, alguns dels quals són els casos d'Egipte, Síria, Líbia i la mateixa Tunísia. Va haver-hi revolucions armades i canvis als governs amb milers de víctimes mortals (en el cas de Líbia entre 30.000 i 50.000) i a d'altres països, com el Iemen, Bahrein, Kuwait, Jordània i Oman, grans protestes amb, fins i tot, més immolacions. Ja en menor grau, a Mauritània, al Marroc, al Sudan, a l'Aràbia Saudita, a Djibouti, a Somàlia i al Líban també s'han sentit diverses protestes d'una part dels seus ciutadans contra els règims dictatorials.

Encara més d'un any després segueixen els conflictes en alguns països; el més rellevant a Síria, i també a Egipte.

El més difícil no és el canvi, sinó aconseguir mantenir-lo. Hauran de ser projectes a llarg termini. En el cas de Tunísia volen instaurar el sistema d'usos i costums per després vèncer democràticament a les eleccions, segons el model turc.

Les noves tecnologies són les eines de les que disposa la seva societat per aconseguir molts dels seus propòsits i els han servit per donar ressò internacional sobre la seva situació i les seves demandes.

Hi ha una part important de les noves generacions que no mostra cap afiliació religiosa ni política. Això sí, les seves reivindicacions passen per aconseguir finalment la tan desitjada llibertat d'expressió.

Ignacio Gallastegi
GES I Vespre

SOBRE LA CRISIS ECONÓMICA: **UNA REFORMA LABORAL DE CARÁCTER RETROSPECTIVO**

Entre políticos corruptos, empresarios con grandes ansias de dinero rápido creando burbujas de todo tipo, instituciones tapaderas para facilitar la evasión de capital público y convertirlo en capital privado como por arte de magia, y bancos temerarios vendiendo alegremente sus productos basados mayoritariamente en inversiones, claramente especulativas y que se dejan llevar por el carácter caprichoso de los mercados... ¡vamos apañados! Ellos nos han metido en esta crisis. Y ahora ellos quieren que la paguemos, nosotros, los trabajadores de todos los ramos, parados, pensionistas, etc.

Nunca se ha de olvidar que, la verdadera riqueza, la crea el trabajador con sus propias manos y el sudor de su frente. La riqueza no aparece de la nada y sin embargo existe un gigantesco y desafiante desequilibrio entre la repartición de ésta: ¿Por qué muchos trabajan mucho y tienen tan poco, mientras otros no trabajan mucho, o nada, y tienen mucho? Y esta diferencia se ha convertido en una tendencia cada vez más acentuada y clara con el transcurso del tiempo. ¿Quién dice que el capitalismo ha vencido? ¡Pero... si no deja de fracasar una y otra vez...!

La nueva reforma laboral no hace más que crispar aún más la paciencia de la mayoría de los ciudadanos. Ahora, esta enmienda concede privilegios a las empresas para descargar toda su ira, causada por su incompetencia, sobre la disminución de los derechos de los asalariados. Es decir, deja casi totalmente indefenso al trabajador ante los vampiros de la clase empresarial y entidades económicas.

El PP se ha prestado a la voluntad de las instituciones y organismos económicos: empresas, FMI, BCE y OMC. Nos han quitado derechos, o pequeños privilegios que el proletariado había conseguido durante largos años de lucha socio-laboral. Mucha sangre se ha derramado para conseguir éstos, y ahora van, llegan y, de un plumazo, nos dejan sin ellos. Esto son auténticos recortes sociales. Y es ignominioso y un ultraje a la clase trabajadora. ¿Por qué no se bajan los sueldos, las pensiones y las grandes indemnizaciones que perciben los "amos" de la riqueza y la economía global? A lo mejor, la cosa *mejora*. La economía política está a merced de las grandes compañías y entidades financieras y bursátiles. Otro fracaso obvio del neoliberalismo. Está más que claro.

El sistema no funciona. Más tarde o más temprano, el colapso económico será un hecho y un enorme cambio en la historia de la humanidad se producirá. Se avecinan tiempos revueltos.

Un cambio de sistema más sostenible que evolucione hacia una verdadera igualdad social y de carácter colectiva de los derechos y deberes del ser humanos como ser superior y aprovechar la herencia natural basada en el apoyo mutuo creo que sería el camino a seguir. Claro está, en paralelo, con un desmontaje sistemático y paulatino del Estado, el mayor opresor del individuo. Porque ha demostrado estar siempre al servicio de las poderosas maquinarias económica. Se vende por naturaleza, al mayor postor. Para terminar diré que considero esta maniobra laboral temeraria: muy peligrosa y arriesgada. Esperemos, por el bien de millones de familias, que la transformación funcione; y si no que el tiempo lo grave a fuego en los anales de la historia.

Francisco R. Budia Paredes
PAU Majors de 25 anys

APUJADA D'IMPOSTOS ÉS IGUAL A BAIXADA DE L'ESTAT DEL BENESTAR?

És ben cert que per tenir un estat del benestar es necessita una font que ens aportï recursos: aquesta font serien els impostos. De la mateixa manera, aquests necessiten uns bons gestors que sàpiguen gestionar-los i distribuir-los de manera equitativa.

D'una banda, ens haurien de preguntar si tots paguem igual o hi ha "castes" en aquesta societat. Hisenda de ben segur que ho intenta; tot i així, és habitual a la nostra societat el mirar d'esquivar el pagament dels impostos d'una manera o d'una altra. Serveixin a tall d'exemple: alguns paradisos fiscals, les empreses fantasmes per justificar el que roben i no paguen o les feines en negre per evitar les factures amb IVA. En definitiva, tots o quasi tots defraudem al fisc en alguna etapa de la nostra vida.

Pel que fa, al repartiment d'aquests impostos mai no arribarem a un acord. El que sí que és cert és que aquests diners haurien d'estar destinats a millorar l'estat del benestar, cosa que, com veiem, no és així, ja que cada cop paguem més i tenim menys drets, mentre que alguns s'embutxaquen beneficis i jubilacions estratosfèriques.

Una altra cosa és la manera de gastar els impostos, que en lloc de destinar-los a coses necessàries, alguns, gairebé molts, els malbaraten en coses estúpides i banals com: aeroports sense avions, informes innecessaris, instal·lacions impossibles de mantenir... en lloc de destinar-los a millorar o mantenir l'estat del benestar.

Per últim, hem de pensar que una pujada d'impostos pot tenir un efecte multiplicador a la nostra economia, ja que això pot comportar una baixada del consum i aquesta malmetre el nostre petit comerç fins al punt d'enfonsar-lo.

És per això que la solució no està en la pujada d'impostos, sinó en saber gestionar-los d'una manera idònia, evitar excessos i sobretot combatre el frau fiscal perquè tothom pagui el que li correspon.

Santiago Bernal Garcia
PAU Majors 25 Anys

ELS MITJANS DE TRANSPORT PREFERITS A LA SOCIETAT ACTUAL

El mitjà de transport més utilitzat és el cotxe, que és una manera pràctica i còmoda de desplaçar-se.

A l'estiu, aprofitant el bon temps, també es veuen moltes motos, ja que també és una manera pràctica i més ràpida de mobilitat.

Hi ha un excés de vehicles en la nostra societat. A cada casa normalment es té més d'un vehicle. Això, el que comporta és que moltes vegades ens trobem ficats en els empipadors embotellaments. Però malgrat això estem molt acomodats i a la més mínima agafem els nostres vehicles per desplaçar-nos.

Avui dia, amb la situació de crisi, la gent va recorrent a altres tipus de transport més econòmics, com la bicicleta, el tren i l'autobús...

Juan José Abellán Gómez
GES I Vespre

MOBILITAT

Jo crec que la vida ha canviat força en els darrers deu anys. I parlant de mobilitat hem fet grans canvis.

Fa deu anys, anar-se'n de viatge a un altre país era molt més difícil que ara. Ara, per una mica de diners, pots anar-te'n amb avió o amb vaixell a qualsevol part del món. Hi ha els viatges aquests que es diuen *low cost*, que vol dir de baix cost, i per uns pocs calers tens un viatge de cap de setmana per Europa.

També hi ha els vaixells. Per pocs euros pots fer un creuer dalt de vaixells que semblen ciutats, amb sales de jocs, piscines, camarots amb balcó, zona de bany pertot arreu, els quals cada dia paren a un port d'una ciutat diferent.

Si parlem dels cotxes, ara quasi tothom en té un o dos, i algú fins a tres cotxes per família. Ens hem acostumat a anar amb cotxe a tot arreu, tot i que de vegades sigui molt més eficient anar-hi en transport públic, i més barat.

Fa deu anys, quan volies una motocicleta, havies de treballar i amb els diners que guanyaves i necessitant-la per anar a la feina te'n compraves una, però ara, quan fan els setze anys, quasi tots els nois en tenen una.

L'estil de vida que portem ara és diferent del d'abans. Avui dia podem viatjar molt més, i amb més facilitat i amb més bones carreteres i millors autopistes. El que abans eren deu hores de viatge ara pots fer-ho en la meitat de temps. I si parlem d'anar amb avió, un exemple és anar a Andalusia sortint de l'aeroport de Barcelona. En una hora i mitja pots trobar-te prenent alguna cosa a Màlaga i, si busques bé, per un preu molt econòmic.

Jorge Espárraga
GES II Vespre

L'ESTIL DE VIDA

L'estil de vida que portem està basat en el consumisme. Volem totes les coses que surten al mercat i això genera modes que tothom segueix: cotxes nous, motos i bicicletes, els telèfons mòbils de darrera generació, etc. Tothom vol el seu cotxe particular per millorar la seva comoditat.

Això comporta que la gent no pugui viure sense tecnologia i, alhora, viure en un món de pantalles. En el tema del transport hi entra la contaminació, ja que com més cotxes tinguem, més contaminació hi haurà, i això comporta que les persones estiguin menys saludables, entre d'altres efectes.

El consumisme ens té esclavitzats, ens "obliga" a comprar coses que no són realment necessàries per viure, sinó capricis per mantenir-nos contents.

Cristian Pedraza
GES I Tarda

L' hora de les emocions

EL CONTE DE LES DUES GRANOTES

“S'explica que un grup de granotes viatjava pel bosc i, de sobte, dues van caure en un pou. Les altres es van reunir al voltant del forat i quan van veure que era un pou tan fondo i de parets tan llises, es van adonar que, a efectes pràctics, les seves companyes estaven mortes.

Les dues granotes caigudes no feien cas dels comentaris de les seves companyes i anaven fent salts amb totes les seves forces tractant de sortir d'allà. Mentrestant, les altres anaven fent comentaris sobre la inutilitat dels seus esforços. Finalment, una de les granotes es va rendir i va caure d'esgotament i es va morir. L'altra granota, no obstant això, continuà saltant tan fort com podia una i una altra vegada.

*Fora, les granotes cridaven i li feien senyals per fer-li entendre que més valia que deixés de patir i es disposés a morir, ja que no tenia sentit continuar la seva lluita. Però la granota saltava cada vegada amb més força, fins que va fer un salt espectacular i va poder sortir del pou. En veure-la fora, les seves companyes li van dir:
- Que bé que hagi sortit malgrat el que et dèiem!*

La granota es va dir que era una mica sorda i que va pensar que elles l'estaven animant per tal que aconseguís sortir”.

S'ha de perseverar en el que és vital per a nosaltres malgrat els judicis negatius que puguin fer els altres. **ÉS NECESSARI NO FER CAS ALS SOROLLS EXTERNS I DEIXAR-NOS GUIAR PER LA NOSTRA INTUÏCIÓ O IMPULS INTERIOR.**

Marta Ferrer i Puente

elroto@inicia.es

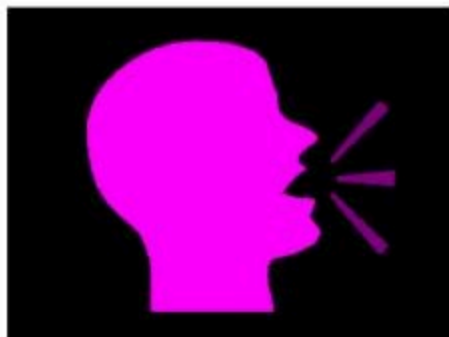
Estratègies Adaptatives

La paraula VULL està en els llavis de quasi tothom, també en el cor de bastants, però en la voluntat de molt pocs.

Jean-Baptiste Lacordaire

- Autoconsciència
- Clarificació de valors
- Esperit crític
- Alienació eix ment-emoció-acció
- Lliberat responsable
- Vacuna contra la frustració.
- Gestió de la incertesa.
- Esforç, entrenament i disciplina.

L' anècdota de la meva vida

MI PAÍS, UCRANIA

Cuando recuerdo mi país, Ucrania, siento mucha alegría. Me viene a la mente el cielo azul y el campo con muchas flores. La naturaleza de mi país es diferente que en España.

Cuando llega la primavera en Ucrania veo árboles muy bonitos, flores de muchos colores.

El verano también es muy bonito. Me gustan los domingos de invierno, porque no tengo que madrugar y cuando me levanto puedo sentarme cerca del fuego de la chimenea y desayunar un café caliente y galletas. En esos momentos me siento muy tranquila.

Irina Vuytsik
Castellà bàsic Vespere
Concòrdia

LA ANÉCDOTA DE MI VIDA

Esta anécdota, por tonta que parezca, es verdad; ya os podréis imaginar mi cara cuando descubrí la verdad.

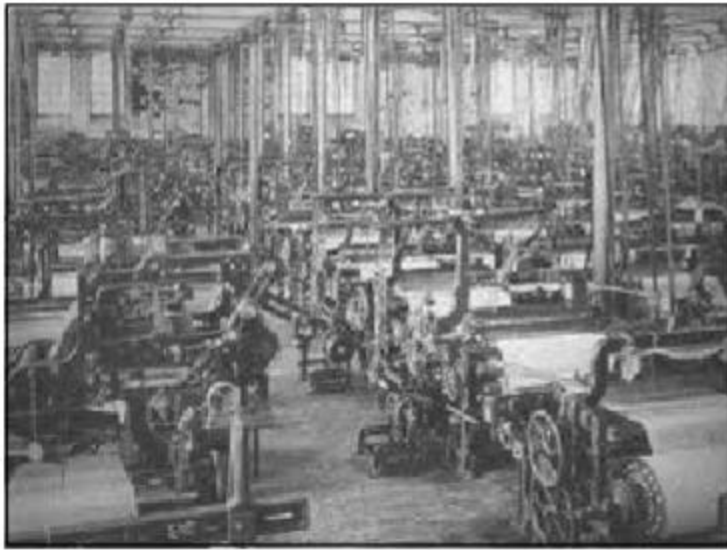
El despertador sonó a las siete de la mañana, me puse en pie, me vestí y me preparé para ir a trabajar. Salí de casa y me puse a caminar en dirección al trabajo. Hasta este momento todo normal, como un día cualquiera, un día más de la semana.

Cuando iba por la calle empecé a ver que algo no iba bien: apenas se veía gente y coches; vale que eran las siete de la mañana, pero tan vacío nunca lo había visto, aunque no le di más importancia y seguí mi camino al trabajo.

Al cabo de un rato, llegué al trabajo. Yo seguí con mi rutina de siempre: levanté la persiana del almacén, subí a mi despacho, conecté el ordenador y encendí la radio. Cuando llevaba un rato y eran más de las ocho de mañana y estaba pensando que hoy sí que se les habían pegado las sábanas a mis compañeros, que no venían, oigo por la radio que era domingo. Se me quedó una cara de tonto que no os podéis ni imaginar.

Cuando se me pasó, apagué el ordenador y las luces de la nave industrial, bajé la persiana del almacén, cerré la puerta de la nave y me dispuse a regresar a casa para volver a dormir...

Tikiti
GES II Matí

LA VIDA ABANS I ARA

Quan era petit la vida era més difícil, no teníem tantes comoditats ni capricis, però, la veritat sigui dita, trobo que érem més feliços: sense tenir res sempre estàvem contents.

No teníem gaires coses però en gaudíem molt. Jo era feliç treballant, sobretot perquè portava diners a casa, ja que era una època en què es necessitaven. Per tant, la recordo amb molta enyorança. Malgrat tot, me'n queden bons records.

Actualment, tinc seixanta-sis anys i no em queixo perquè, gràcies a Déu, em trobo molt bé de salut i a tots nivells, tant personal com emocional. Estic gaudint molt dels meus néts, que dels meus fills, a causa de la feina, no en vaig poder gaudir quan eren petits.

Estic content de com m'ha anat a la vida fins avui, ja que mai no m'ha mancat la feina ni la salut. I molt important per a mi és la família, encapçalada per la meva dona, que per a mi és la base de casa. Sense ella res no seria igual.

Antonio Bautista
Català Bàsic Tarda
Concòrdia

Did You Ever Imagine...

Did you ever imagine that you would spend the majority of your life interacting with a lifeless machine?

No

Yes

SUBIDA AL MONTE PERDIDO

En agosto del 2004 sólo tenía una semana de vacaciones, así que mi marido y yo decidimos ir al Pirineo de Huesca. Concretamente, decidimos subir el Monte Perdido (la montaña calcárea mas alta de Europa: 3.335m).

Primero estuvimos un par de días de relax en San Nicolás de Bujaruelo, subimos hasta el puerto de Bujaruelo-Gavarnie y dimos una vuelta por el valle de Otal.

Al tercer día fuimos a Torla para coger el autobús que nos llevara hasta el parque de Ordesa. Después de comer emprendimos la marcha.

Decidimos ir por la senda de los cazadores: era una senda peligrosa, por desprendimientos de piedras y su fuerte pendiente. Subimos los 640m que tiene de desnivel, hasta el mirador de Calcilarruego (tiene unas vistas impresionantes). Seguimos caminando por la faja de Pelay y por el camino nos encontramos varios grupos de rebecos, les hicimos fotos y seguimos caminando. Por el camino hicimos fotos a las gradas de Soaso, al circo de Soaso y a la Cola de Caballo.

Cuando llegamos a la pared del circo de Soaso seguimos por el camino viejo. Enseguida recuperamos altura por un camino lleno de piedras sueltas. Después de la primera subida, el sendero se niveló y llegamos al barranco de Góriz. Continuamos por la senda llena de piedras, nos desviamos del sendero hacia la derecha y seguimos unos postes amarillos para no perdernos hasta llegar al refugio de Góriz.

Cuando llegamos eran como las nueve de la noche. Montamos la tienda, cenamos y nos fuimos a dormir, pues había que madrugar por la mañana.

Fue una noche inolvidable: la temperatura bajo de cero, hacía un frío horrible, tanto frío que no pudimos pegar ojo.

Nos levantamos muy temprano y recogimos la tienda. Fuimos al bar del refugio, teníamos el frío todavía en el cuerpo. Nos estábamos poniendo los descansos para entrar (no se podía entrar con botas) cuando salía un chico que resultó ser el camarero y nos dijo que ya estaba cerrado. Yo lo miré y le dije si no nos podía poner un café con leche aunque fuese para tomarlo fuera. El chico me miró y a saber si es que me vio el frío en la cara, porque nos hizo entrar al bar y nos sirvió el café con leche (recuerdo que le dimos una buena propina).

Después de aquel buen café emprendimos la marcha hacia el Monte Perdido. Íbamos siguiendo la senda marcada, parando de vez en cuando a fumar y a beber.

Por el camino nos encontramos un grupito de cinco o seis chavales, que también subían. Uno me llamó mucho la atención: era gordito y llevaba una mochila grande y bastante llena, en la mano llevaba una "senyera" (el grupo era de Esquerra Republicana). Todos iban avanzando y el gordito iba más despacio (claro, sus amigos le habían cargado a él y ellos no llevaban nada). Cuando el gordito se paraba nosotros le adelantábamos y cuando nos parábamos nosotros, nos adelantaba él; así fuimos todo el camino. Yo pensaba: si el gordito sube, yo también.

Cuando llegamos al lago helado, nos paramos. Ya veíamos la cima y la cresta del último tramo entre las famosas “escupideras” (que, según dicen, es el lugar con más mortandad del Pirineo).

Estábamos fumando cuando un hombre se acercó y empezó a echarnos la bronca. Decía: “¿Qué hacéis? ¿Estáis locos? ¿Cómo podéis fumar en un sitio como este, en lugar de respirar el aire puro de la montaña?”

Antes de poderle contestar, añadió: “¿Tenéis fuego?” Y los tres nos echamos a reír.

Proseguimos la marcha subiendo por la cresta hasta que llegamos a un rellano y paramos. Hicimos unas cuantas fotos y yo le dije a mi marido: “¡Moreno!, yo no subo más arriba, que después no voy a poder bajar”. Mi marido me contestó: “Tira *pa’ riba*, que te voy a dar una *patá’* que vas a subir de golpe”. Y yo subí los diez metros que quedaban más o menos. Por fin llegamos a la cima. Mi marido me hizo la foto y yo a él.

Entonces se nos acercó un muchacho que, curiosamente, era “el gordito” y se ofreció para hacernos la foto juntos en la cima. Nos fumamos un cigarro y bajamos hasta el refugio. Merendamos y seguimos hasta el parque, cogimos el autobús y al llegar a Torla nos fuimos a cenar y a dormir.

Hemos subido más montañas, pero la primera nunca se olvida.

Elisabet Alcalá Peñas
GES I Tarda

Activitats de l'escola

XIIIè DIA DEL CINEMA: La superació personal

“Tot està per fer i tot és possible” (Miquel Martí i Pol). Sota el lema de la superació personal i amb aquesta premissa heretada del popular poeta, el passat 28 de febrer vam poder celebrar la tretzena edició d'aquest esdeveniment anual al CFA La Concòrdia, organitzat pel Departament de Ciències Socials.

Els dos títols que es projectaren enguany —com és costum, en tres torns al llarg de la jornada, aquest cop a les aules del c. Solidaritat— tingueren un marcat accent anglosaxó: “El inglés que subió una colina y bajó una montaña” (= *The Englishman Who Went Up a Hill but Came Down a Mountain*) i “En busca de la felicidad” (= *The Pursuit of Happiness*). Tant és així que, per primera vegada, d'aquesta darrera pel·lícula, a més del passí en castellà, també es va poder gaudir de la projecció en versió original en anglès subtitulada en espanyol (V.O.S.E.).

Amb la inestimable presència novament de l'expert en cinema Joan Naveros, després d'un breu descans al final de cada passí, van tenir lloc els ja també tradicionals alhora que enriquidors col·loquis sobre ambdues pel·lícules, els quals inclogueren la caracterització de l'esquema narratiu d'ambdues obres, dels protagonistes respectius i els paral·lelismes observables entre llurs objectius i motivacions i aquells que solen tenir validesa per tirar endavant i superar les vicissituds pròpies de la vida real, molt ben il·lustrat tot plegat amb fragments significatius de llenguatge cinematogràfic, a banda de les pertinents aportacions de part del públic present a qualsevol de les projeccions.

S'arrodoní cada sessió amb l'obsequi d'uns textos (“¿Cómo saber si se tiene talento?”) extrets d'uns quaderns d'educació emocional que proposen exercicis que conviden a analitzar amb rigor els punts forts i febles de cadascú per tal de guanyar en autoconsciència i autoconfiança.

MANIFESTACIÓ A BARCELONA

El passat dia 29 de febrer els alumnes de l'escola vàrem fer vaga d'estudiants i no vàrem assistir a classe. Els de la tarda, a les 3 ens vàrem posar mans a l'obra per fer les nostres pancartes en contra de les retallades. Un cop acabada la feina, un grup d'estudiants, en representació de la nostra escola, anàrem a la manifestació a Barcelona convocada a les 18.30 en contra de la reforma laboral i les retallades.

Això ho podem fer i ho fem. Tot està per fer, tot és possible.

Maria Rosa Rodríguez
GES II Tarda

PROMOCIÓ DE LA SALUT

El 8 de febrer, a les aules de Can Puiggener, van tenir lloc un parell de xerrades sobre salut, concretament sobre Planificació Familiar i Malalties de transmissió sexual respectivament, inscrites en el programa Ciutat i Escola, a càrrec de Ramona Gelabert, de Promoció de la Salut de l'Ajuntament de Sabadell, amb els grups de llengües d'acollida de tarda i de vespre,

Ambdues sessions van resultar altament no sols il·lustratives sinó interactives i, per tant, molt enriquidores, gràcies, en gran mesura, a la perícia de la conductora, molt hàbil tant a captar l'atenció com les sensibilitats d'audiències multiculturals i a reconduir envers el respecte les postures més allunyades sobre determinats aspectes.

Pel que fa als grups d'Instrumental III i de Català bàsic Matí, durant el mes de març han seguit també de forma profitosa el programa de Creixement personal desenvolupat en tres sessions, amb la finalitat de potenciar l'autoconeixement i la millora de l'autoestima.

TERTÚLIA AMB ROC CASAGRAN

Els estudiants de les proves d'accés a la universitat van llegir el trimestre passat la novel·la *Un ós panda al pas de zebra* de l'autor sabadellenc Roc Casagran. A finals de desembre, l'autor va venir a l'escola per comentar la novel·la amb els estudiants, que van poder fer-li preguntes.

Roc Casagran va explicar que va passar més d'un any documentant-se abans de posar-se a redactar la novel·la i ens va comentar les dificultats generals de l'escriptor, que difícilment pot viure de la seva obra. Ell compagina la feina d'escriure novel·la i poesia amb la de professor.

Un ós panda al pas de zebra tracta d'un noi de Gàmbia que, després d'un llarg recorregut, arriba a Sabadell. En paral·lel, narra la història de Blanca, una noia catalana de classe mitjana que té una sèrie de problemes molt diferents dels del gambià.

En Roc Casagran va explicar durant la xerrada que per a la creació del seu personatge africà es va inspirar en un cas real que va conèixer tot i canviar-ne certs aspectes.

A més d'entretenir, l'obra tracta unes realitats molt vigents i hi podem reconèixer llocs i racons de la ciutat.

Temps de Tradicions

DIJOURS GRAS AL CFA LA CONCÒRDIA

Com ha vingut sent tradicional en els darrers , la participació i la creativitat per Dijous Gras van esclatar en forma de delicioses i vistoses truites. Les millors de cada torn segons els jurats, foren premiades amb una planteta que portava un val per a la compra d'un llibre.

EL DIJOURS GRAS I LA TRUITA

“Què queda avui del Dijous Gras? En queda ben poca cosa i ha anat molt de baixa, però no ha pas desaparegut. Per als qui ja som vells, queden unes reminiscències del que veiérem i visquérem, uns simples records intranscendents perduts en la vaguetat del record personal. No en podríem pas afirmar, quedat el costum de menjar truita amb botifarra – la botifarra on posen ou. Les famílies que no anaven a les seves finques a matar el porc menjaven aquesta classe de truites, més aviat, pel meu gust, insòlites. Si no vaig errat, aquest plat és típic del Vallès i de la plana de Vic. És una combinació apreciable –si l’oli no és massa àcid. Trobant-me, aquests dies, a Barcelona, un d’aquests últims anys, en vaig menjar en una casa particular, i la combinació em semblà agradable. I, com que no n’havia menjat des de feia molt de temps, encara m’ho semblà més”.

Josep Pla
Les hores (1953)

ODA AL JUEVES LARDERO

Los niños jugaban con el barro,
en el atardecer de un día
de invierno.

Con él, llegaba el Jueves Lardero y
como manda la tradición
nos esperaba la merendola de tortilla,
butifarra y huevos, y de postre,
no iba a ser menos, la coca
de chicharrones.

Marcaba en las agujas del reloj
el anuncio del carnaval.
Y como bien dice el refrán :
"Todo el año es carnaval
y en estos tiempos mucho más
y de cuantos bienes
Dios nos envía, el más
estimable es la alegría"

Paquito Laguna
Literatura castellana
GES II Matí

ODA A LA TORTILLA

Riqueza de la yema,
interna en la clara,
batidas sobre el cuenco,
se mezclan el sol y el mar de la puesta.
Un toque de nieve salada,
coge una pequeña espada,
y deja la patata pelada,
sobre el mar naranja bien troceada.

Déjalo caer suavemente,
sobre el líquido ardiente,
para que el mar, ahora se transforme en
lava,
no hay marcha atrás,
calma el calor
si lo que prefieres es un manjar,
en vez de carbón.

Hazla volar como si tuviese alas,
hazla girar dibujando medio círculo,
para ver su segunda cara,
pero hazla caer suave
como el caballero acuesta a su dama.

Una vez los tres elementos,
formando una cuajada,
sácala en terreno llano,
para no crear fronteras irregulares.
Corta el terreno
a tercios o a pares
incluso a más,
pero cuenta los familiares.

Caza el vapor,
que enriquece el alma
moja la boca,
y al estómago habla.

Arrebata un pedazo,
atraviésalo con cuatro filos,
y hazla pasar a la cueva del deseo,
Deshaciendo la mezcla que no veo,
sabor intenso,
sabor fino.
Dulce placer, cumpliendo su destino.

Daniel Jiménez
Literatura Castellana
GES II Matí

LA TORTILLA

Maravilla culinaria
que sacia el hambre de pobres y ricos,
con base de huevo,
con patata, es un clásico en España
sin ella, una "omelette" para nuestros vecinos.

¡Delicia dorada
que acompaña a todo buen español
en sus domingos veraniegos
al sol, en cualquier playa;
con ensalada,
tomates y zanahorias.
Con chorizo, champiñones, pimientos o guisantes,
no importa demasiado el complemento
si está hecha con mimo y buen aceite de oliva,
una pizca de sal, o pimienta si gusta.

La tortilla , sobre un pincho de pan
o en un plato servida.
Cuentan, rumorean, explican las leyendas
que fue un general carlista
que con su buena vista y paladar,
la inventó para saciar el hambre de sus soldados,
pero más creó la historia que dice
que fue un ama de casa Navarra
quien en su rudimentaria cocina
guisó tan preciado plato.

¡Qué sería de nosotros sin esta inmensa delicia!
La tortilla, manjar de pobres que aprecia
hoy en día el mundo entero.
Clásico de nuestra cultura
Sin más nombre que tortilla.

Iván Pizarro
Literatura Castellana
GES II Matí

ODA A LA TORTILLA

Patatas, cebolla y huevos
y una estrella de sal.
Hacen de ti la más española tortilla.
Abuelas, madres e hijas
te adoran
y algún que otro hombre de mandil.
El corte de la patata,
que es una danza de muñeca y cuchillo
y los huevos...
que se apuntan al baile,
con la cebolla vestida de gala
que espera en la pista
y empieza la fiesta española,
llega doña sal,
pone música y ¡¡¡a bailar!!!

Luisa Barcala Torrado
Literatura Castellana
GES II Matí

TRUITA AMB CEBA

Es tallen dues cebes
ben grosses a talls llargs i prims.
S'hi posa sal
i es fregeix
amb poc foc
fins que s'enrosseixin un xic,
però que no es cremin gens.

Es baten bé quatre ous
i es fa la truita.
És millor que quedi gruixudeta.

R. Ravensbrück
Cançó-recepta per a cant coral

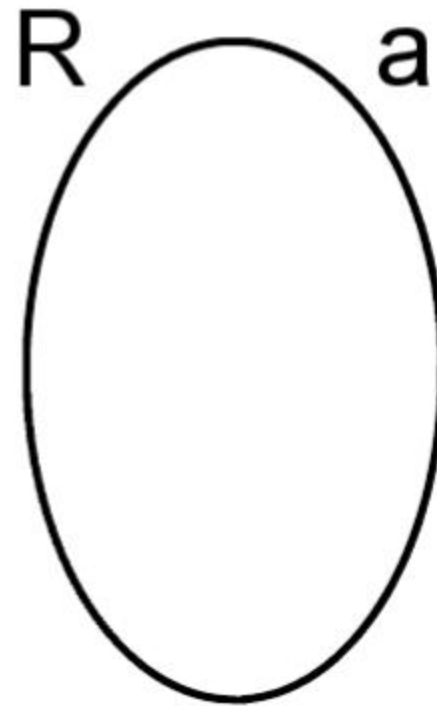
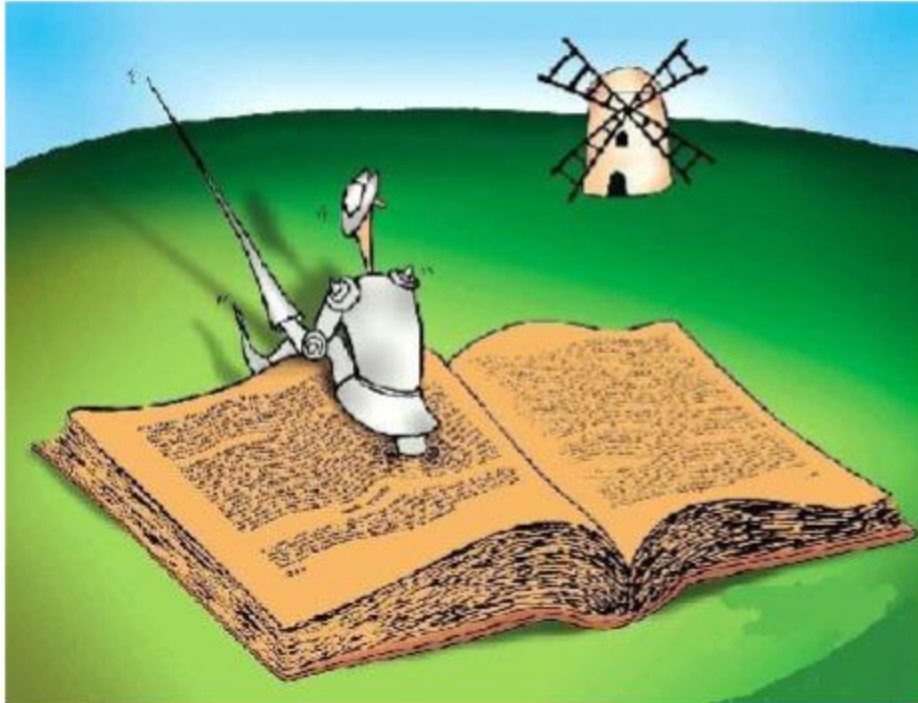
¡OH TORTILLA DORADA!

Tú, tan preciada y barata.
tú con tu sencillez,
te vistes con tus mejores galas.

Te haces sitio en las mejores cartas
Tú que formas parte ya de nuestra historia.
y aunque nadie vendrá a colgarte una medalla,
con mucha humildad,
ganaste en la mesa la batalla.

Lidia Olmos
Literatura castellana
GES II Matí

UNA ANÈCDOTA A LA CARRETERA

Fa uns mesos, vaig agafar un home de mitjana edat clavant una navalla al tendal del meu camió. Sense pensar en les conseqüències, vaig anar a atacar-lo. Ell al veure'm va començar a fugir i quan vaig estar a la seva alçada li vaig fer una traveta de targeta vermella i va caure a terra de cara i... no el vaig rematar.

Mentre el delinqüent estava a terra, jo intentava amb el mòbil trucar a la policia. Amb els nervis per la situació, el delinqüent em va oferir fer un tracte si no cridava la policia; amb tot això es va posar dret i va començar una altra vegada amb la seva fugida, però jo estava en una forma física Excel·lent i amb ironia li deia: "Corre, corre, no podràs fugir. Jo sóc molt ràpid" i mentrestant intentava dir-li a la policia a quin carrer estava.

De sobte, va fer un gir la història, cansat de fugir es va girar i amb la navalla trenca tendal a la mà em va dir d'una manera molt freda: "Mira noi, estic fart de córrer, et trencaré la cara". Em vaig fer enrere guardant una distància prudencial i, sense pensar, vaig alçar els punys i vaig començar a fer el ball d'un boxejador; però en un moment que anava enrere, vaig ensopegar i vaig anar al terra, d'esquena. Ell, en aquell moment, aprofità per atacar, però jo no sé com, faig un salt de terra i puc donar-li un cop amb tots els meus nervis al pit. Va ser el final. La policia acabava d'arribar, ell es va acovardir i, per sort, va reconèixer els fets.

Després d'això, l'he trobat en moltes ocasions, és d'un barri proper al meu; sé que me la té jurada. Els seus ulls delaten l'odi que sent per mi. Jo no li tinc por i ho sap; de vegades ens hem creuat mirades però no s'atreveix perquè sap que l'espero amb el somriure a la cara, el somriure innocent que em va sortir el dia del judici quan vaig saber el seu nom: Inocencio Cárcel Segura...

Amb un nom això la por es porta d'una manera molt divertida.

Javier Mena Sanmartín
GES I Matí

TESTIGO DE ALTURA

La historia que les voy a narrar no es precisamente una de las historias de final feliz a las que puedan estar acostumbrados.

Soy una de las cuatro chimeneas del Titanic, y desde mi altura de 18,9 metros puedo decir con gran seguridad que fui de las que lo vio todo.

El día 2 de abril de 1912 el Titanic estaba completamente acabado y ya el día 10 de abril salimos del puerto británico de Southampton hasta el que debía ser nuestro destino final, que era Nueva York. En ese viaje inaugural partió con 902 tripulantes y 1455 pasajeros. Realmente, el barco del que formaba parte era impresionante: pesaba más de 52.000 toneladas, tenía una altura equivalente a un edificio de 11 pisos, una longitud de 269 metros y 28 metros de ancho. A pesar de todo ello, los ingenieros que nos crearon nos consideraron como incapaces de hundirnos.

El interior era todavía más espectacular: gimnasio, piscinas, biblioteca, ascensores... era todo lujo.

Tres días después de zarpar del que sería el último puerto donde haría escala (Queenstown, Irlanda) vi alrededor nuestro varios icebergs, de los cuales ya tenían noticias en avisos previos. Ya fuera por descuido o por una falsa sensación de seguridad en cuanto a nuestra "inmortalidad", resulta que uno de esos fragmentos de hielo chocó en uno de nuestros costados después de que el primer oficial lograra evitar el impacto frontal.

De poco sirvió, ya que dos horas y 40 minutos después, y considerando que era la última de las chimeneas, vi como se hundía el barco. Empezó a hundirse por la proa y finalmente se hundió la popa.

Durante ese periodo de tiempo todo aquello que vi no fue agradable: gente gritando desesperada por intentar salvarse en los pocos botes salvavidas que había, gente que a pesar de todo mantenían la cordura y el orgullo, como la tripulación y la banda de música, que se atrevieron a amenizar esa tragedia hasta el último momento del hundimiento.

Fallecieron 1.503 personas, y el resto supongo que llegó a salvarse por los mensajes de SOS que se enviaron durante el hundimiento a los barcos de alrededor.

Pero eso ya no pude verlo, desde entonces solamente soy un trozo de metal corrompido por el óxido en el fondo del mar después de ser una de las orgullosas chimeneas del barco más famoso del mundo.

Mariló González
GES II Matí

EL SASTRE

Cada vegada que sonava el telèfon i era el senyor Tomsa, ja em posava a tremolar. Aquella trucada era com totes, seca i contundent. Com sempre, volia vindre a fer-se un *traje* a mida.

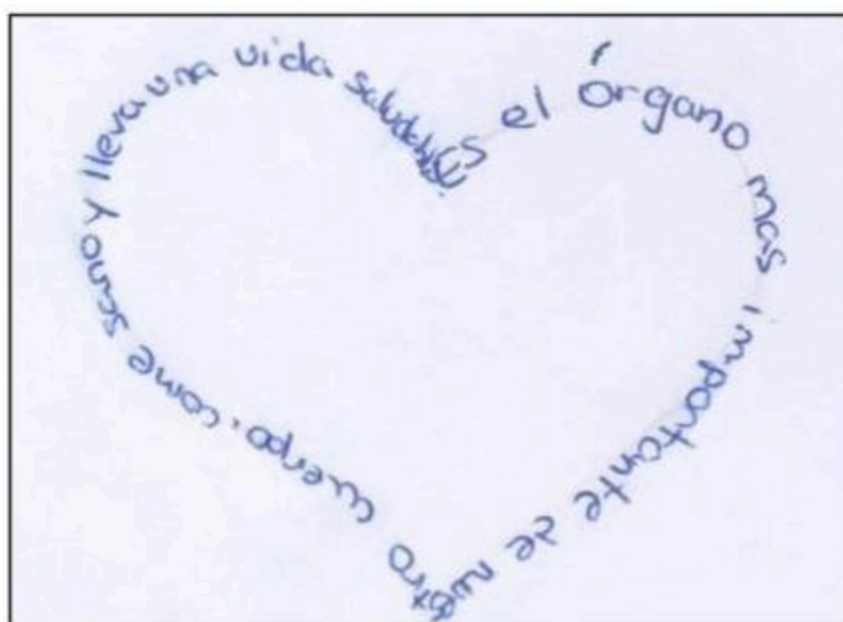
Em posava nerviós i tremolava perquè sempre m'ho feia passar malament. Quan a ell no li semblava bé el meu treball es dedicava a insultar-me i a tractar-me molt malament psicològicament.

Va arribar el dia i hora per rebre al senyor Tomsa. Estava molt nerviós a l'espera de com em tractaria avui. El vaig veure molt seriós i més sec del normal. Vaig començar a treballar en el seu *traje*; a ell, per variar, no li va semblar bé el meu treball, però va voler que li acabés per a la setmana següent.

Va passar la setmana i va arribar, va agafar el *traje* i em va mirar a la cara i em va dir: "Ets un inútil! Jo no el volia d'aquest color, burro!". Va agafar el *traje* i va marxar sense pagar-me... Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got...

Raquel Molón
GES I Matí

CAL·LIGRAMA

M. José Pleguezuelos
GES I Matí

UNA DESCRIPCIÓ QUAALSEVOL

Tinc el front ample, i arrugat molt sovint. Els ulls, els tinc marrons, serens i molt expressius, o això em diuen.

El nas, el tinc més aviat petit i arrodonit. Respecte a la boca, diria que és ferma, però no ho tinc clar... El coll, el tinc llarg i prim. Les dents, més aviat arrenclerades. Pel que fa a les galtes, una mica desinflades i eixutes.

Als llavis hi ha dues parts: el llavi superior és més prim que el llavi inferior. No són llavis Mick Jagger.

Diria que les meves pestanyes són llargues i negres, i les celles molt expressives: Dic molt amb les celles, com una mena de Groucho Marx.

Les meves orelles són un tema especial. Crec que sempre han estat grans, el que va créixer al voltant va ser el cap. És una teoria que he de revisar.

El color de la meva pell és una mica pàl·lid. Si parlo dels cabells, bé, dels pocs que van quedant, són fins, llisos, brillants i pentinats per força, perquè són curts i, com deia, escassos.

Els braços, els tinc llargs. De fet, a casa no tenim comandament a distància. A vegades, feina tinc per trobar camises o samarretes que no em quedin curtes de mànigues.

De les mans, diria que són àgils, blanques, fredes. Normalment, fines, tendres, sensibles, o sigui, el que en diuen mans de pianista (potser és una opció laboral: Algú busca un noi que tingui mans de pianista?).

Arribem a les cames, que són escanyolides, primes. De fet no sé com m'aguanten, perquè, a sobre, tinc els peus petits respecte a l'alçada, per problemes d'espai a la panxa de la meva mare durant l'embaràs (ja sabeu, els problemes d'habitatge habituals, als nou mesos em van desnonar).

En fi, el meu aspecte general és aquest, però, a més a més, soc més aviat alt, esquitit, esprimatxat, madur (recordeu que amb nou mesos ja vaig viure un desnonament), prim, seriós, treballador i un gran pessimista.

David Tomás
GES II Matí

EL GRUP D'ETAPA INSTRUMENTAL III

Som el grup d'Etapa Instrumental III del matí. L'edat varia de 20 fins a 70 anys. A la classe hi ha representats diferents països: Espanya, Marroc, Nigèria i Gàmbia.

Ens presentem:

Jo sóc la Conchi, tinc seixanta-dos anys, els cabells curts i arrissats de color castany, sóc prima i baixa i els meus ulls són marrons i petits.

Em dic Dolors, sóc jove, tinc els cabells llargs i castanys, els ulls grossos i marrons.

Jo sóc l'Ana Maria, tinc els cabells curts i grisos i els meus ulls són petits i blaus.

Em dic Abdeslam, sóc alt i prim, tinc els cabells curts i arrissats i els ulls negres i grossos.

Jo sóc la Manoli, tinc 61 anys, sóc prima, tinc els cabells arrissats i curts, els meus ulls són grossos i castanys.

Em dic Fanta, visc a Sabadell, al carrer Montblanc, tinc 20 anys, sóc jove, d'estatura mitjana, tinc els cabells curts, llisos, negres. I els meus ulls són grossos.

Jo sóc el Sergio i sóc jove, tinc els ulls grossos i verds, sóc alt i tinc els cabells llisos.

El meu nom és Christian, sóc jove i baix, tinc els cabells curts, llisos i rossos i els meus ulls són blaus.

Jo sóc la Virtudes, tinc cinquanta-nou anys, sóc vella i baixa tinc els cabells arrissats i blancs i els ulls marrons i petits.

Jo sóc el Juan i sóc alt i prim. Tinc els cabells llisos i negres. Els meus ulls són marrons.

Em dic Francisco Muñoz i tinc 65 anys. Jo sóc baix i prim, tinc els cabells grisos, arrissats i curts. Els ulls, els tinc negres i petits.

Jo sóc en Kenneth, sóc de Nigèria, sóc alt, negre, prim i jove. Tinc els cabells curts. Els meus ulls són grossos i negres.

Etapa Instrumental III Matí
Concòrdia

DESTINO

Es curioso pero nunca me había planteado la muerte. Daba por hecho que mi caso sería algo glorioso. Moriría por mi país con la cabeza bien alta... sin miedos. Pero cuando aquella mañana me desperté todo cambió.

Todo fue tan deprisa que me sorprende de cómo pude pensar y actuar tan rápido. No sé quien tuvo más suerte, si los compañeros que fallecieron en el acto o los que, como yo, nos refugiamos, durante no sé cuánto tiempo, en aquella bodega, sin apenas luz ni aire.

Hubo dos explosiones, la primera me despertó y tiró al suelo. Un compañero me ayudó a levantarme y me empujó hacia delante. La segunda explosión me hizo correr más rápido. No entendía qué pasaba pero sabía que tenía que correr. Correr y cerrar puertas, eso fue lo que hice...

Cuando llegué al último compartimento y se cerró la última puerta, todos quedamos expectantes, intentando escuchar algo que nos aclarara lo ocurrido. Pero lo único que noté fue el submarino deslizándose por el agua hacia abajo.

Pasados unos minutos empecé a ser consciente de lo que pasaba. Estaba en un submarino, no había que ser muy inteligente.

Miré a mi alrededor, éramos quince compañeros y un alto mando que intentaba poner orden en aquel caos.

Vendrán a rescatarnos –decían algunos compañeros.

Nunca lo creí.

Empieza a hacer mucho frío y nos juntamos para darnos calor unos a otros. Nuestro mando da la orden a un marinero de que empiece con la señal de socorro:

Tres puntos, tres rayas, tres puntos, SOS.

Tres puntos, tres rayas, tres puntos, SOS.

Tres puntos, tres rayas, tres puntos, SOS.

Dicen que mientras hay vida hay esperanza. Vi al oficial superior escribir en un trozo de papel. Dudo que pudiera dar muchas explicaciones de lo ocurrido, pero al menos podría decir algunas palabras para la familia. Recordé, entonces, a mi familia y las lágrimas vinieron a mis ojos, estábamos casi a oscuras, creo que nadie me vio. No es que me avergüence, pero claro, soy un marino de las Fuerzas Navales de Rusia...

El destino, el destino me hizo nacer en un país donde las apariencias importaban mucho, en una familia donde sólo se hablaba de la patria, del honor, pues todos sus hombres habían pertenecido al Ejército, y como no iba a ser menos, en cuanto pude me alisté, por mi familia, por mi patria... y ahora me quedaba sin familia y sin patria, ¡qué curioso!

Uno no escoge donde nace, ni la familia a la que pertenece, pero supongo que volvería a hacerlo, pues la vida te empuja a ciertas situaciones mejores o peores, pero que te hacen madurar y creo que ésta es una de ellas.

Me he armado de valor y le he pedido al alto mando me permita escribir algo en el papel:

DIMA, os quiero, familia.
TODO POR LA PATRIA, desde el Kursk.

Purificación García
GES II Matí

Preciosa

Una sola noche recoge todos los recuerdos, todo junto.
En esa noche, brilla un punto,
Una flora azul que baila por las estrellas
Hermosa más de lo que creías:
En su perfume, donde cabe todo el planeta y mucho más;
En su apertura que pide la paz.

Dime flora:
¿Cuál es el secreto de tus ojos?
¡Tan majos
Que no son dibujos!
No son de un hada
Pero quedarán preciosos
Como todas mis noches
En las que cabe una flora.

Jamal Fatur
Castellà Bàsic Vespre
Can Puiggener

Aquestes són les lletres de les cançons de hip-hop que els alumnes de GES van interpretar a la Marató Literària. Totes les lletres van ser composades pels alumnes i pel que fa al suport musical vam tenir la col·laboració d'un conegut cantant de hip-hop de Sabadell, el QS, que va compartir moments molt bons amb nosaltres a l'aula.

La idea de fons era fer veure que moltes lletres de cançons ben actuals són també literatura, expliquen de forma poètica, sigui quina sigui la poètica, el que passa al món.

Des d'aquí la nostra més sincera enhorabona a tots aquests creadors, poetes, músics que tenim al centre i que tant s'han esforçat.

TEMA: EL MALTRATO

Hoy te sientes maltratada
De manos estás atada
Sientes que tú no eres nada,
Y tu vida se degrada.

Crees que te va a besar
No te quiere acariciar,
De nuevo te quiere pegar,
Y hacerte sufrir de verdad.

*Él, te promete y te promete
y por detrás, la puñalada, te la mete.
Haz las maletas, abre tus alas,
Echa a volar, y se libre para siempre...*

Ese perro traidor
Que suelta veneno al hablar
Reventará tus entrañas,
Para los buitres serán.
Defiende tu libertad, tu orgullo de mujer,
Y el derecho a la igualdad,

*Él, te promete y te promete
Y por detrás, la puñalada, te la mete.
Haz las maletas abre tus alas,
Echa a volar, y se libre para siempre...*

GES I Tarda
Castellano

TEMA: SABADELL

*Sabadell té mala pell,
això diuen els vells,
I pitjor és Terrassa,
que és de mala raça.*

Aviat tindrem
el metro del Vallès,
I què dir de la GRAN VIA,
que s'atura cada dia.

*Sabadell té mala pell,
això diuen els vells,
I pitjor és Terrassa,
que és de mala raça.*

A la zona Hermètica
Veure la joventut passar,
per la forma de parlar,
tu solet ja pots *flipar*.

*Sabadell té mala pell,
això diuen els vells,
I pitjor és Terrassa,
que és de mala raça.*

On ara hi ha pisos
De quatre pams
a pagar en mil anys
se sentien telers tot l'any.

*Sabadell té mala pell,
això diuen els vells,
I pitjor és Terrassa,
que és de mala raça.*

GES I Tarda
Català

TEMA: LA VIDA

*Nunca dijo nadie
Que la vida fuera fácil
Con todos los momentos que vivimos todos juntos.*

En los tiempos que corren
Hacemos el imbécil
Viendo el "Gran Hermano"
Cogidos de la mano.
Ay, esta vida,
Cuando crees tenerlo todo
Vas y vuelves a la ruina,
Cayendo al mismo lodo.
A veces creo
Que sería más fácil
Ir a la luna
Que escribir sin folios y una pluma

*Nunca dijo nadie
Que la vida fuera fácil
Con todos los momentos que vivimos todos juntos.*

GES I Vespre
Castellano

TEMA: LA CRISIS

Día tras día
Sin trabajo y sin futuro
Jóvenes y currantes
Lo tenemos más crudo.

De políticos y banqueros
Estamos hasta los huevos
Apuestan y juegan, todo con tu dinero

*Día tras día la crisis me ahoga
No hay mejora y el dinero me ata a su soga.
Todo empeora, minuto a minuto, hora tras hora,
Debemos actuar, sin pausa y sin demora.*

Todo esto es un bulo
Mi voto es nulo,
Mienten con disimulo
Todos a tomar por...

Si estás sentado tú no harás nada.
Igual que a los que has votado,
Que son Rajoy o Rubalcaba.

*Día tras día la crisis me ahoga
No hay mejora y el dinero me ata a su soga.
Todo empeora, minuto a minuto, hora tras hora,
Debemos actuar, sin pausa y sin demora.*

GES II Tarda
Castellano III

TEMA: LA CRISI

Ve a parlar de crisi qui la crisi no pateix.
Et penses que sóc tonto o que tinc cara de peix.
Si la gent esclata... bombardeig monumental.
Això fa pudor de desastre Nacional.

*Quins polítics, quins polítics !!!!
Ens deixen les butxaques en estat crític.
Quins polítics, quins polítics !!!!*

N'estem fins als coooooordons!
Se m'acaba la paciència, se m'inflen els c...
Retallades i més retallades, en educació i sanitat.
L'Artur Mas ens provoca una total ansietat.

*Quins polítics, quins polítics ...!!!
Ens deixen les butxaques en estat crític.
Quins polítics, quins polítics !!!!*

Els fotuts banquers et xuclen la sang
I si els demanes diners t'envien a pastar fang.
I a moltes famílies que no poden pagar
Els deixen al carrer sense tenir on anar.

*Quins polítics, quins polítics...!!!
Ens deixen les butxaques en estat crític.
Quins polítics, quins polítics !!!!*

La hipoteca va gastant mica en mica els meus calers
I seguidament, ¿què fem?
Votem un desgraciat amb barba
i amb complex de president.

*Quins polítics, quins polítics...!!!
Ens deixen les butxaques en estat crític.
Quins polítics, quins polítics !!!!*

GES I Vespre
Català

TEMA: ESCUELA DE ADULTOS

Si deseas beneficios encontrarás,
En la escuela de adultos, nueva oportunidad.
Sí además llegas tarde, hasta tu profe bromea:
¿Vienes de trabajar o quizás de vaguitar?

*Oh, ni yo mismo lo sé, no sé cuándo comeré
No sé si descansaré; tampoco si dormiré.*

Lunes a las siete, castellano bien hablado.
No confundas tus respuestas o no estarás
aprobado.
El martes sales del trabajo.
No sé si tocan mates y el dossier otra vez se me
ha olvidado.

*Oh, ni yo mismo lo sé, no sé cuándo comeré
No sé si descansaré; tampoco si dormiré.*

Miércoles la tecno, no me entra ni me activa.
Lavadoras, transistores, todo es tecnología.
Con mis *compis* me conecto, eso sí me da alegría.

*Oh, ni yo mismo lo sé, no sé cuándo comeré
No sé si descansaré; tampoco si dormiré.*

Jueves toca historia con la Revolución Francesa
Ay, Dios mío, qué difícil, total contar una Guerra,
Quizás tendré que esforzarme
Para encontrar la respuesta.

*Oh, ni yo mismo lo sé, no sé cuándo comeré
No sé si descansaré; tampoco si dormiré.*

GES II Vespre
Castellano III

Sota la palmera

UN PROGRAMA DE TELEVISIÓN: CUARTO MILENIO

“Cuarto Milenio” es un programa que explica qué hay en el mundo paranormal. Cuenta las cosas que son verdad para algunos, aunque para otras personas y culturas sea extraño o no sea normal.

Me gusta ese programa porque descubro muchas cosas nuevas e interesantes para mí. Siempre me gustó saber algo nuevo de lo que pasó en el mundo: en la naturaleza, en el ámbito científico, con la gente algo extraña...

En este programa puedo encontrar respuestas.

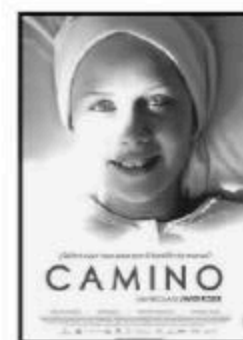
Lo que no me gusta es sólo una cosa, que este programa empieza a la una de la madrugada y, a veces, por la noche, no tienes mucha atención.

Este programa me da siempre temas en que pensar. ¡El mundo es tan diferente, tan interesante! ¡Y cuántas cosas pasan cada día, cada hora, cada minuto! A veces me siento perdida.

Alla Ivanilova
Castellà Bàsic Vespere
Concòrdia

UNA PELÍCULA: CAMINO

Esta película trata de una niña de 14 años que tenía cáncer. Está basada en hechos reales.

Me gusta la película porque es muy interesante y muy sincera, ya que muestra una historia muy bonita y real. Tengo que aceptar que me hizo llorar.

En conclusión, creo que es una película muy buena y la recomiendo a todos.

Irina Vuytsik
Castellà Bàsic Vespere
Concòrdia

DIME QUIEN SOY, de Julia Navarro

Aquest llibre em va agradar molt, per la valentia de la protagonista.

Tracta d'un jove que és periodista i que per les seves idees liberals, cap diari li vol donar feina. Un dia, una senyora, que és la seva tia, li encomana una feina, que consisteix a redactar la vida de la seva àvia, que per a ell és la besàvia.

Comença a descobrir que la seva besàvia, que és deia Amèlia, no era una dona normal com podien ser les dones de principi del segle XX. En aquella època, l'Amèlia era una noia adinerada. Era l'època de la Segona Guerra Mundial i ella es va involucrar amb els republicans perquè no estava d'acord amb la política d'aquell moment. Va conèixer un republicà, que va resultar ser un espia, i se'n va enamorar. Va deixar-ho tot: el seu marit i fins el seu fill, que era un nadó.

A partir d'aquí, van passant moltes coses. Va arribar a ser una de les espies més importants de tot el món.

Va ser als camps de concentració, on li feien de tot per treure-li informació. La seva història comprèn des de la segona República fins la caiguda del Mur de Berlín.

El periodista, per descobrir-ho tot, de l'Amèlia, ha de recórrer quasi tot el món, perquè cada vegada que descobreix alguna cosa, ha d'anar a una altra ciutat per poder seguir la vida de la besàvia. Arriba un moment on la seva tia ja no li pot donar més diners per poder seguir amb la investigació. Quan està a punt de deixar-ho, arriben dues dones grans, que diuen que coneixien l'Amèlia, hi estan interessades, en la seva vida, i volen saber-ho tot. El periodista avança en la investigació fins al final.

És una novel·la d'intriga i d'amor. Crec que tothom que pugui hauria de llegir-la, és una història molt bona.

Maribel Larrosa Baños
GES I Tarda

EL SENYOR DELS ANELLS

El nostre protagonista és un hòbbit que es diu Frodo Saquet i viu a la comarca on viuen tota la raça dels hòbbits.

Un dia d'estiu el seu oncle li deixa un anell, l'anell de Mórdor. Li diu que és el que portava Sàuron, que és el rei de les tenebres, que el va perdre en una batalla entre humans i orcs. I fins aquell dia l'esperit de Sàuron segueix viu perquè fins que no fongui l'anell al Mont de Mórdor no desapareixeran ni ell ni tots els orcs. I ell ho vigila tot amb el seu gran ull, que està situat al costat del Mont de Mórdor.

El petit hòbbit ha d'emprendre un gran viatge ple d'aventures i perills acompanyat del seu amic Sam, que és un altre jove de la comarca, i de Mery i Pipi, que són dos germans bessons que també els acompanyen. També els ajuda a recórrer el camí un mag que es diu Gandalf, que és molt poderós i sap molts encanteris, i els acompanya també l'Àragorn rei de reis, Légio-las, un dels elfs més valents, i Guimli, un nan amb molt mal humor però molt graciós.

Us recomano que veieu les tres pel·lis perquè hi viuen moltes aventures, moltes batalles i són molt entretingudes per a tots els públics. A mi em van agradar molt, de veritat.

Isaac González Gallardo
GES II Vespre

127 HORES

Aquesta pel·lícula em va impactar molt. Va d'un noi a qui li agrada molt l'aventura i un dia decideix anar a un lloc molt especial i emocionant per a ell. És un lloc lluny de la civilització.

Aquest noi es diu Nicky. Va sortir cap al lloc tan especial i hi va anar sol perquè el seu amic, al final, no hi va poder anar. Va pensar que podria ser una mica perillós, però, tot i així, se n'hi va anar.

Va pujar a la furgoneta i va tirar cap a les Muntanyes Rocalloses. Hi hauria d'anar amb furgoneta fins al final de la carretera de solana i després anar amb bicicleta unes quantes hores.

Anant amb bici per les muntanyes es va trobar dues noies aventureres i ell els va comentar que allà al costat hi havia un lloc molt bonic amb un saltant d'aigua i un petit llac on fer un bany. Les noies van acceptar seguir-lo i quan van arribar a la cascada es van quedar sorpreses del lloc tan increïble i únic. Després d'estar-s'hi una bona estona, el Nicky i les noies es van separar perquè el Nicky volia anar a escalar una paret molt difícil. Anant-hi de camí, en Nicky va caure per una esquerdada de la muntanya amb la mala sort de quedar-se encallat en una roca, que li va caure damunt del braç. Sense poder sortir-ne, va cridar sense sort, perquè no hi havia ningú per allà.

Va intentar tot el que estava al seu abast. Es va quedar sense aigua ni provisions comestibles. Després d'estar uns dies allà atrapat, va decidir que l'única solució era tallar-se el braç per poder sortir d'allà. Al final, doncs, el Nicky va agafar el seu ganivet, que no tallava gaire, i es tallà el braç al cap de 127 hores d'estar allí. En Nicky, finalment, amb molta sang freda va poder sortir de l'esquerda amb un sol braç i va tornar a la civilització.

Manuel Martínez Mateo
GES I Tarda

Associació Zitzània

VISITA AL PARLAMENT

L'Associació Zitzània continua organitzant activitats dins i fora de l'escola. Aquest trimestre hem realitzat una visita al Parlament de Catalunya a Barcelona.

Va tenir lloc el dissabte 18 de febrer al matí. Hi van assistir 70 persones i tothom va coincidir que l'havien trobat molt interessant. Primer ens van fer una explicació teòrica i després vam fer una visita guiada per cadascuna de les sales de l'edifici .

Va fer molt bon dia i vam poder aprofitar per passejar pel Parc de la Ciutadella. Va resultar una sortida molt agradable, ens ho vam passar molt bé. Us animem a que us apunteu a les properes activitats que organitzi la Zitzània!

OBSERVANT LA LLUNA I SATURN

El divendres 9 de març al vespre vam veure la Lluna des del pati de l'Escola!

Que com? Doncs amb uns telescopis del Centre d'Observació de Sabadell. Sí, sí, després d'un pica-pica, un alumne de GES, en Fernando Salado ens va fer les explicacions oportunes i vam poder observar en directe la Lluna.

Impressionant!!!

Vine a descobrir
La Lluna
Dia 9 de març a les 23h

Aprenderàs què és i com és, com es formen els cràters, què són els mars, perquè té fases i perquè té una cara que no veiem mai.

Xerrada a càrrec de Ferran Salado

Foto de Margarita Pérez Costa

Zitzània

CONCORDIA
ESCOLA D'ADULTS